

Dat ook wie geestelijk ondraaglijk leed voelt een uitweg krijgt, blijft een belangrijke verworvenheid

Bart Eeckhout is commentator bij De Morgen.

03 februari 2016

23 shares

©thinkstock

2

Niets is voor altijd. Zo lijkt het er steeds meer op dat een levensbeschouwelijke strijd die in dit land voorgoed beslecht scheen, toch weer heropend gaat worden. De strijd over het recht op een waardig en zelfgekozen levenseinde voor wie ondraaglijk lijdt. Plots klinkt het weer dat de wetgeving over euthanasie geëvalueerd, aangescherpt en, wie weet, weer teruggedraaid moet worden.

Aanleiding is dit keer de getuigenis van rouwende gezinsleden over de euthanasie

van hun zus. Uit hun aangrijpende verhaal valt af te leiden dat de behandelende arts mogelijk onzorgvuldig en nonchalant te werk is gegaan. Dat ze dat moeilijk kunnen verdragen, is alleen maar begrijpelijk.

Hun particuliere - en volgens alle experts uitzonderlijke - getuigenis wordt evenwel aangegrepen om de hele euthanasiewet in vraag te stellen. Dat gebeurt niet voor het eerst. Eerder haalden private betwistingen over euthanasie in België zelfs *The New Yorker*, en vervolgens ook binnenlandse kranten, en bundelde een groep psychiaters de krachten om een herziening van de legalisering van euthanasie bij psychisch lijden te eisen. Je moet niet in complotten geloven om hierin de discrete hand te zien van een lobbymachine die graag de internationaal vooruitstrevende euthanasiewetgeving weer wat wil terugdraaien.

Bart Eeckhout. ©Wouter Van Vooren

De mening dat dit land te vrij omgaat met euthanasie, is legitiem. Het is wel de overtuiging van een minderheid in het land, en ook van een minderheid bij de volksvertegenwoordiging. Maar het staat iedereen vrij om te pogen die balans te keren. Het zou hen dan wel sieren om dat debat in openheid en eigen naam te voeren.

Dat debat zou zelfs nuttig en nodig kunnen zijn, ook voor wie wel vasthoudt aan dit verworven recht op zelfbeschikking. Alles kan beter, dus valt ook niet uit te sluiten dat in de euthanasiewetgeving haken en ogen zitten, die er beter uitgehaald worden. Maar ook maatschappelijk is het belangrijk om de kern en de limieten van de wet nog eens helder te maken. De opening van de wet naar psychisch lijden botst bij een deel van de bevolking op een emotionele weerstand omdat onvoldoende bekend is dat in uitzonderlijke omstandigheden ook zulk lijden wel degelijk eindeloos en ondraaglijk kan zijn. Dat spontane onbehagen maakt mensen vatbaar voor twijfel over het belang van die uitbreiding. Het is op die zenuw dat de tegenstanders onophoudelijk zullen blijven duwen.

Dat ook wie geestelijk ondraaglijk leed voelt in euthanasie uitzonderlijk een uitweg krijgt, blijft een belangrijke en redelijk unieke verworvenheid in onze samenleving. Een evaluatie van de wet biedt een open kans om zoveel mogelijk

mensen daarvan te overtuigen.

SHARE

Het staat iedereen vrij om te pogen de balans te keren. Het zou hen dan wel sieren om dat debat in openheid en eigen naam te voeren